După trei etape în şapte zile!

Fotbaliştii noştri din categoria A au avut de trecut un dificil examen de rezistenţă datorită programării meciurilor din trei etape de campionat în numai şapte zile. Etapele a X-a, a XI-a şi a XII-a au fost consumate de la 6 la 12 noiembrie inclusiv şi se poate spune că echipele noastre au trecut în mod satisfăcător dificultăţile unui asemenea efort neobişnuit pentru ele în decursul campionatului.

Dintre cele 14 formaţii supuse acestei încercări, şapte au obţinut cîte PATRU PUNCTE: *Dinamo Bucureşti, Steaua, Rapid, Dinamo Piteşti, Farul, C.S.M.S. Iaşi* şi *U.T.A.*, TREI PUNCTE au realizat *Jiul* şi *Politehnica Timişoara*, DOUĂ PUNCTE au înregistrat *Progresul, Ştiinţa Craiova, Petrolul* şi *Universitatea Cluj*. Doar o singură echipă, *Steagul roşu, a suferit trei eşecuri în intervalul amintit, deci* ZERO PUNCTE.

Acumulările de puncte de mai sus au dus şi la schimbarea de poziţii în clasament, fără ca acestea să fie totuşi substanţiale, cu excepţia instalării în fruntea clasamentului a echipei Dinamo Bucureşti, la egalitate de puncte cu fostele lidere, Progresul şi Ştiinţa Craiova.

Comparînd clasamentul după jocurile etapei a IX-a cu clasamentul actual, deci după consumarea partidelor din ultimele trei etape, inclusiv etapa a XII-a, rezultă că numai două formaţii au cîştigat cîte două locuri în clasament, Dinamo Bucureşti şi U.T.A., restul echipelor în avantaj avansînd doar cîte un loc.

Petrolul Ploieşti este însă echipa care a pierdut cele mai multe locuri, patru, coborînd în clasament de pe locul al 4-lea pe al 8-lea, pe cînd celelalte echipe, care au avut de pierdut din confruntarea dîrză cu timpul scurt şi vremea nefavorabilă, n-au cedat mai mult de un loc.

Tot în această perioadă scurtă de o săptămînă cu 270 de minute de joc, mulţi jucători selecţionabili în lotul reprezentativ au trecut şi ei cu brio examenul. In plus, alţi fotbalişti au revendicat locuri prin comportarea lor bună tocmai în acest răstimp, deşi unii dintre ei nu mai figurau pe listele antrenorilor echipelor naţionale, sau fuseseră accidentaţi anterior. Printre aceştia se numără *Datcu, Ion Ionescu, Nunweiller III, Ghergheli, Dumitriu, Iancu, Barbu, Dobrin*. Toţi aceştia au primit note bune din partea observatorilor şi a presei sportive.

Constatarea că echipele noastre, cu excepţia Petrolului care s-a resimţit de pe urma unui efort anterior asemănător ca durată, dar cu adversari foarte puternici, tripla întîlnire cu Liverpool, nu înseamnă o pledoarie pentru programări de acest gen. Dar nu putem să nu constatăm că fotbaliştii noştri au capacitate de rezistenţă şi potenţial de luptă mare, în stare să facă faţă eforturilor deosebite cerute de competiţii grele, cum sînt în special confruntările internaţionale şi că, dacă se pregătesc cu seriozitate, aşa cum au fost obligaţi recent tocmai de caracterul neobişnuit al săptămînii trecute, pot realiza mult mai mult decît în mod obişnuit.

Aurel NEAGU

7 ECHIPE CONCUREAZĂ LA ŞEFIA DE TOAMNĂ

RAPIDUL NU REZISTĂ... LAUDELOR

Hotărît lucru, „copilul teribil" al fotbalului nostru — Rapidul — a rămas tot copil... După elogiatul meci făcut miercuri de feroviari în compania echipei Steaua, îngrijorarea legitimă cu care era privit, dinainte, în oraşul de pe malul Begăi jocul cu Rapid, s-a transformat într-un pesimism afişat fără rezerve. „Dacă U.T.A. ne-a dat 5 goluri, ce şanse putem avea în faţa lui Dumitriu şi Ionescu care s-au jucat cu Steaua?" *— iată refrenul care revenea cel mai des în discuţiile „microbiştilor" bănăţeni înainte de partida de sîmbătă. Veţi recunoaşte că raţionamentul lor avea destul temei: o echipă situată pe penultimul loc în clasament, şi care în ultimul meci evoluase sub orice critică, întîlnea o formaţie aflată pe locul II şi care se prezenta după un joc excelent.*

Aşadar, pronosticurile, „calculele hîrtiei" erau net în favoarea Rapidului. Ei bine, toate aceste calcule aveau totuşi un viciu fundamental: făceau abstracţie de legea de bază, nescrisă, a echipei Rapid: INCONSTANŢA. Echipa care după ce a pierdut acum cîţiva ani la Siderurgistul Galaţi, a învins peste trei zile selecţionata olimpică iugoslavă, la Belgrad, formaţia, care după cum glumea un pronosportist giuleştean, îţi poartă sufletul între „agonie şi extaz", ei bine numai ea putea să se comporte atît de contradictoriu în două jocuri consecutive.

Pentru că, acesta este adevărul, la Timişoara Rapid a fost umbra palidă a echipei care miercuri a smuls ropote de aplauze pe stadionul „23 August". Dominată la mijlocul terenului, depăşită în ritmul de joc, întrecută net la capitolul combativitate ca şi la cel al ocaziilor de gol, echipa feroviară se putea foarte uşor întoarce de la Timişoara cu pasivul

TIMIŞOARA

scorului pe care cu trei zile în urmă i-l administrase Stelei.

Ceea ce a surprins însă cel mai mult a fost evoluţia cvartetului ofensiv rapidist. Atacanţii giuleşteni nu numai că n-au avut nici o „scînteie" în jocul de sîmbătă dar s-au prezentat ca nişte anonimi. Năsturescu, a cărui revenire de formă din ultimele săptămîni a fost remarcată de toată lumea, a fost total anihilat de Rotaru, un tînăr de 20 de ani, promovat în această toamnă; Dumitriu şi Codreanu au dispărut din joc după 2—3 „replici" iar Ionescu, temutul golgeter, deşi a fugit mult, n-a reprezentat un pericol pentru adversarii săi decît prin ...nume, prezenţa sa în faţa porţii lui Popa fiind o simplă figuraţie. Ilustrativ şi total edificator pentru jocul atacanţilor rapidişti este faptul că PRIMUL lor ŞUT pe spaţiul porţii a fost tras, în min. 73, de către Jamaischi...

Referindu-ne la învingători, trebuie să spunem că jocul lor n-a strălucit — în meciul cu Dinamo Bucureşti, bunăoară, „Poli" a jucat mult mai bine — dar a avut o notă evidentă de siguranţă, de sobrietate, de decizie, consecinţe ale unei atitudini volitive net superioare aceleia cu care Rapidul a abordat şi a jucat acest meci. Timişorenii au luptat mult, cu un remarcabil spirit de sacrificiu, au VRUT mai mult decît adversarii lor victoria. Şi au obţinut-o cu depline merite.

Rapidul însă a dovedit, o dată mai mult, că este o echipă care nu „suportă" laudele ce au, de regulă, asupra ei efectul unui narcotic. Iar TREZIRILE sînt pe cît de violente pe atît de crude...

Marius POPESCU

REEXAMINARE LA ANUL!

Dacă publicul ieşean s-ar fi putut erija în examinator la colocviul studenţesc C.S.M.S.—„U" (din subsolul clasamentului!), le-ar fi spus, cu părere de rău, favoriţilor lui: *„Mai veniţi la primăvară, la reexaminare!"*

Pentru că din subiectul pe care trebuiau să-l dezvolte: *„joc acasă"*, gazdele n-au cunoscut bine decît... titlul. Probabil că repetiţia din meciul cu Farul n-a fost concludentă şi ieşenii au intrat pe teren cu falsa convingere că ştiu bine lecţia. Iată însă, că datorită jocului calm şi organizat al clujenilor, subiectul şi-a vădit complexitatea şi, ca un student pregătit superficial, echipa ieşeană n-a mai găsit, la primul impas, firul logic al problemei. Şi primul şoc a venit mai repede chiar decît se aşteptau gazdele, pentru că secunda a 10-a a meciului a adus primul gol clujean.

Văzînd, deci, că meciul nu debutase cum se aştepta toată lumea, C.S.M.S. caută cu febrilitate „cheia" problemei. Dar cum? Cu cele două extreme, Hriţcu şi Lupulescu, retrase pe linia mijlocaşilor (reminiscenţe ale posturilor lor obişnuite?), cu o linie mediană care ceda terenul oaspeţilor şi nu se intercala în acţiunile ofensive, mizînd doar pe loviturile de „berbece" ale lui Stoicescu. Singurul care încerca manevre tactice de desfacere a apărării clujene prin deplasări derutante, a fost Cuperman. Apărarea în zonă a oaspeţilor nu a căzut însă în cursă şi acesta, terminîndu-şi prea repede „combustibilul", s-a resemnat să aştepte doar mingea la picior.

„Conspectul" studenţilor ieşeni nu s-a potrivit deci cu realitatea nici măcar în condiţiile unui meci pe teren propriu. Clujenii se apărau ermetic, blocîndu-i pe Stoicescu şi Cuperman la marginea careului (o singură dată au apreciat greşit, şi „blocajul" a însemnat fault în careu. Astfel a egalat Deleanu). Mijlocaşii Petru Emil şi Neşu, stăpînind mijlocul terenului, cîştigau cu regularitate poziţii avansate, lansînd contraatacuri prin Ivansuc, Adam şi Barbu, participînd şi ei la ofensivă. Atacanţii clujeni se demarcau rapid, protejau bine mingea, pentru a crea timp de regrupare apărării şi şutau frecvent şi periculos de la distanţă. Clujenii puteau majora scorul dacă luciditatea lor în teren s-ar fi extins şi în careul advers, unde au ratat ocazii clare de gol. Văzînd dezinvoltura cu care abordau meciul clujenii, te întrebai, firesc, care este echipa gazdă...

Doar în primele 10 minute ale reprizei secunde ieşenii au ţinut cont de „consultaţia" antrenorului, contrînd jocul oaspeţilor cu pase scurte, pe jos, la mijlocul terenului, de unde declanşau atacuri pe extreme. Astfel, Lupulescu a copiat aidoma, ca după o chinogramă, golul lui Adam şi CSMS a luat conducerea. Constantinescu însă, care a făcut o partidă foarte slabă, a anulat eforturile de redresare ale echipei, scăpînd copilăreşte mingea în plasă, la un şut anemic al lui Barbu.

In mod paradoxal, schimbarea efec-

I A Ş I

tuată în repriza a doua prin introducerea lui Vornicu n-a vizat nicidecum impulsionarea atacului ieşean, ci întărirea apărării. Şi înainte de meci, A. Botescu ne spusese: *„Mizăm pe un joc ofensiv"!*

C.S.M.S., lipsită de orientare în teren, fără un conducător de joc şi cu un moral uşor vulnerabil (de echipă resemnată?) a fost dominată pe teren propriu de „U" pentru că n-a ştiut cum să atace spre a folosi „avantajul terenului" în ultimul său meci disputat acasă în acest an.

Paul SLĂVESCU

U. T. A. — O AUTOÎNVINSĂ?

Aşa s-ar părea dacă ne-am opri doar la mărturisirea antrenorului formaţiei arădene, N. Dumitrescu, făcută în timp ce jucătorii se aflau la vestiare, deci imediat după joc: „Nu înţeleg cum se poate pierde un asemenea meci. Ne-am învins singuri".

P I T E Ş T I

Pînă la un anumit punct, explicaţia antrenorului arădean se apropie de realitate, dar în nici un caz ea nu poate fi considerată drept oglindă fidelă a cauzei sau, mai degrabă, a cauzelor insuccesului echipei sale în meciul de la Piteşti. Nu poate fi scăpat din vedere jocul echipei gazdă care, pe linia evoluţiilor ei bune din ultima vreme, a manifestat o constanţă în joc apropiată de cea a pasului unui fondist. Formaţia piteşteană, nu mai... bătrînă decît U.T.A., s-a dovedit mult mai stăpînă pe ea, mult mai matură, indiferent că ataca sau era dominată. Adeptă a aceluiaşi sistem, 4—3—3, ca şi partenera sa, Dinamo Piteşti a avut la mijloc un terţet Prepurgel — Pop — C. Radu — **mai puţin valoros poate decît cel al U.T.A.-ei, Jac — Tr. Popescu — Igna, dar jocul său în ansamblu a funcţionat tot timpul în acelaşi ritm, cu aceeaşi intensitate. Plusul de maturitate al gazdelor s-a vădit cu deosebire după primirea golului din min. 18. Din acel moment întreaga echipă piteşteană s-a pus în mişcare, ţinta fiind una singură: golul fără întîrziere. Atacant, mijlocaş sau fundaş, cu toţii şi-au dat mîna într-un iureş lucid către poarta lui Gornea şi după 7 minute fundaşul David, de la circa 35 de metri, a înscris cu largul concurs al portarului arădean. Sînt convins că dacă Gornea era mai perspicace ar fi evitat acest gol, dar tot atît de sigur sînt că el nu ar fi făcut-o**

N. SORESCU

(Continuare în pag. 12)

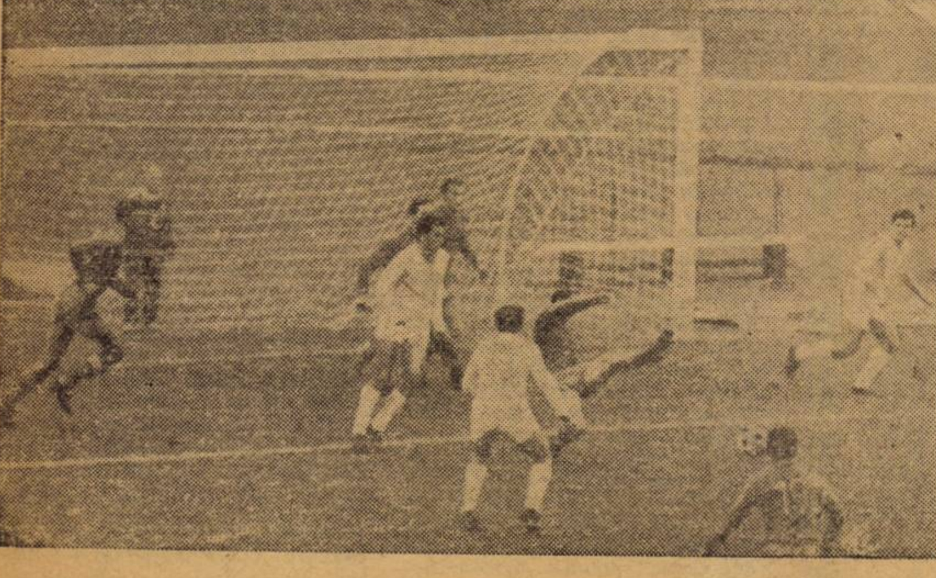

BUCUREŞTI. – Mafteuţă respinge un balon care se îndrepta spre poarta Progresului
Foto: D. LAZĂRESCU

CONSTANŢA. – Iancu a pătruns în careu şi va înscrie primul gol în poarta Ştiinţei
Foto: Petre STAN

STEAUA – PERFORMERA ETAPEI

PLOIEŞTI – Cu cîteva fracţiuni de secundă înaintea golului care a furnizat surpriza etapei. Mihai Ionescu respinge balonul pe care Sorin Avram care nu se vede în fotografie) îl va relua în plasă
Foto: Emil CISMAŞ

P L O I E Ş T I

Se ved treaba că Steaua nu s-a împă at de loc cu cele două puncte p rdute în faţa Rapidului. Şi nu s-a lăsat pînă nu le-a recuperat, po ite în condiţii care apăreau — t oretic — drept cele mai nefavorabile: în „fief"-ul campionilor, la Ploieşti, acolo unde nici o echipă n-a cîştigat de multă vreme şi unde — nu de mult — a cedat Liverpool.

Un rezultat foarte încurajator pentru Steaua, o „rampă de lansare" spr rezultate mai bune, o victorie e care noi o socotim mai conv ngătoare decît acel 4—1 cu Ştiinţa Craiova, care a pus capăt unui lung şir de insuccese.

Bucureştenii au cîştigat la Ploieşti cu arma cu care-i învinsese pe ei, cu o etapă mai înainte, Rapidul: **o bună organizare a apărării, un joc lucid şi calm la mijlocul terenului şi... contraatacuri.** Masiva linie de fundaşi a „steliştilor" (ma i bună decît în faţa lui Rapid, pr in scoaterea lui Hălmăgeanu, care n-are forma corespunzătoare) a cîştigat duelul de forţă cu un atac pe care Badea nu l-a p utut coordona la nivelul obişnuit; în linia mediană, D. Popescu şi-a făcut o reintrare de genul... autocriticii prin fapte şi împreună cu Vigu a format un cuplu activ, luptător, care a răspuns cînd apelurilor de ajutor ale apărării, cînd celor ale atacului;

În fine, în faţă, spre deosebire de meciul cu Rapid (căci analizăm jocul militarilor în conexiune cu partida lor anterioară), extremele s-au caracterizat printr-un plus de combativitate, iar înaintaşii centrali (Constantin a jucat tot timpul) printr-un joc mai legat, mai cursiv. Steaua a suportat astfel cu calm o presiune teritorială (acută în unele momente), pe care — de altfel — ştia c-o să trebuiască s-o înfruntate, şi a contraatacat cu o vigoare în care a pus toată dorinţa sa e reabilitare, de victorie. Este aici în special meritul extremelor, Sorin Avram şi Crăiniceanu, de la care au pornit, în afara golului, şi alte faze care au făcut să se clatine apărarea petrolistă. Şi încă un merit al bucureştenilor : la fiecare contraatac, **acţiunile au fost bine susţinute din spate, echipa s-a grupat (prudent, neriscant) în jurul purtătorului balonului, ceea ce a făcut ca acţiunea să aibă persistenţă, oarecare durată, să nu se risipească la prima intervenţie a fundaşului advers.**

Petrolul pare să dea semne de oboseală după acest sezon greu. A dominat, dar atacul său n-a avut vigoare, explozie, **n-a putut depăşi prin forţă (Dridea I) o apărare bine clădită; iar insuficienta refacere a lui Badea a făcut inoperabilă cealaltă cale: a jocului combinativ.** Carenţele atacului petrolist (evident la acel fragil 1—0 cu Dinamo Piteşti, obţinut după multă cazna, în repriza secundă) au apărut şi mai pregnant în ultimele două meciuri, la Craiova şi din nou acasă, în care n-a înscris nici un gol. Noi credem că e vorba de oboseală, dar s-ar putea să conteze aici şi absenţa din formaţie a lui Dragomir.

R. U.

TIMIŞOARA. – Fază la poarta Rapidului. De data aceast a, tentativa lui Surdan d e a înscrie este zădărnici tă de plonjonul specta culos al lui Andrei
Foto: V. CRIOŞTEANU

CUM SĂ ÎMPIEDICĂM PE PORTARI SĂ TRAGĂ DE TIMP?

Prea multe nu ne-au arătat cele două echipe care au deschis cuplajul de la „Republicii", atît Progresul cît şi — mai ales — Steagul roşu au pus accent pe rezultat şi pentru obţinerea lui s-au angrenat într-un joc, e drept, foarte rapid, dar şi foarte „repezit", în care risipa de energie a fost invers proporţională cu realizările tehnice. A fost unul din atît de obişnuitele „meciuri de luptă", cu tot cortegiul de consecinţe: apărări ermetice, cu grijă specială pentru trimiterea balonului cît mai departe de poartă, dese angajamente fizice, multe faulturi şi obstrucţii (una la două minute...), conduceri prelungite ale balonului, acţiuni confuze, trageri de timp...

Totuşi, am putut desprinde din acest meci, cu tot aspectul lui, şi cîteva trăsături pozitive, care merită să fie subliniate.

- *In primul rînd faptul că echipele nu numai că au făcut faţă „campaniei de 3 partide în 7 zile", dar în acest ultim meci au imprimat jocului o alură foarte rapidă, ceea ce înseamnă o pregătire fizică foarte bună.*
- *Apărările au fost destul de bine organizate, dublajul corect, intervenţiile la mingile venite pe sus, precise.*
- *In jocul echipei Progresul s-a văzut totuşi mai multă organizare, preocupare pentru o circulaţie mai largă a balonului şi jucătorilor. In orice caz, sub toate raporturile, există*

BUCUREŞTI

între Progresul care a căzut la „B" şi Progresul de azi o diferenţă în favoarea acesteia din urmă.

- *Formaţia braşoveană dispune de un efectiv înzestrat, cu care poate acţiona la un nivel mai ridicat, însă se vede cît de colo că îi lipseşte, probabil sub obsesia situaţiei precare din clasament, o calitate de bază: încrederea în posibilităţile sale. Şi impasul actual nu poate fi depăşit fără această încredere.*

Întîlnirea aceasta însă, ne-a atras atenţia, ca şi altele de altfel, şi printr-o practică ce se anunţă permanentizată la echipele noastre. Este vorba de „trasul de timp". Din acest punct de vedere, partida Progresul—St. roşu a prezentat chiar aspecte amuzante. Cît timp scorul era egal, portarul braşovean Pilca nu se grăbea de loc să degajeze mingea. În schimb, Mîndru era de o promptitudine exemplară. La 1—0 pentru Progresul, însă, rolurile s-au inversat: Pilca se grăbea, iar Mîndru ţinea cît putea mingea. Desigur, pentru portari — atunci cînd aceştia prind balonul şi întîrzie degajarea lui, nefiind atacaţi, — regulamentul nu prevede nici o măsură. Poate într-un viitor apropiat va veni şi decizia pe care o studiază în prezent F.I.F.A. (obligativitatea portarilor de a degaja balonul după patru paşi). Pînă atunci însă, ei vor continua pe această linie, cu totul nesportivă, dar nesancţionabilă. Oare n-ar fi bine ca să se introducă şi la noi, aşa cum a procedat federaţia austriacă, obligativitatea degajării după patru paşi, înainte de a veni o hotărîre oficială? Facem această sugestie forului nostru de specialitate, subliniind totodată că o asemenea măsură (posibilă) ar constitui şi un experiment interesant chiar pentru F.I.F.A.

Petre GAŢU

CRAIOVENII NU SUPORTĂ ŞOCURILE

Aşadar, craiovenii s-au întors acasă, de la Constanţa, fără galoanele şefiei.

Lider, numai 72 de ore! Poate cea mai scurtă dintre domniile vreunei echipe din istoria campionatului nostru. Un suporter optimist al oltenilor se exprima cam aşa:

— Nici o nenorocire! S-au pierdut doar două puncte, dar bătălia nu s-a sfîrşit.

De acord! Infrîngerea ca atare nu-i atît de şocantă, dar proporţiile ei supără. Patru goluri primite într-un singur meci şi alte nenumărate mari ocazii irosite de Zamfir, Tufan, Kallo şi Iancu (11 metri ratat) sînt tot atîtea dovezi care vorbesc de la sine despre evoluţia studenţilor. Pe scurt, fizionomia jocului practicat de craioveni n-a fost nici pe departe aceea a unei echipe care ţinteşte titlul onorific de campioană de toamnă. Ba mai mult, ei n-au mai arătat nimic din vitalitatea demonstrată împotriva Petrolului cu trei zile în urmă.

După meci, antrenorul Cosmoc ne mărturisea cu amărăciune că echipa sa nu mai are potenţialul de luptă necesar, din cauza solicitărilor din acest final de sezon încărcat şi că echipa Farul a cîştigat cu plusul de forţă datorat gabaritului jucătorilor care o compun. Este o explicaţie reală dar nu îndeajuns de lămuritoare, dacă avem în vedere antecedentele. (La acelaşi scor de 4—1 craiovenii au pierdut şi la Dinamo Bucureşti şi la Steaua).

Atunci, care să fie explicaţia majoră? După părerea noastră „unsprezecele" craiovean are anumite complexe cînd joacă afară şi, mai ales, nu are pregătirea necesară pentru a depăşi acele momente grele, mai bine-zis şocuri, inerente oricărei întîlniri. (Vezi şi meciul cu Steaua). Un asemenea şoc a existat şi la Constanţa, în min. 2, cînd „veteranul" echipei, Marin Marcel, a greşit flagrant, trimiţînd „acasă" un balon interceptat de masivul Iancu, care a înscris fulgerător. Golul acesta, neaşteptat, a declanşat o permanentă stare de nesiguranţă în compartimentul defensiv şi aşa „subţirel" (un singur exemplu: Deselnicu a fost al 12-lea om al constănţenilor). Mijlocaşii, în dorinţa de a repara greşelile coechipierilor lor, intraţi în panică, şi-au micşorat raza de acţiune, preferînd pasa lungă în atac, care nu întotdeauna i-a găsit la locul cuvenit pe Oblemenco şi compania, complet neinspiraţi în această întîlnire. Observaţia noastră are la bază nu numai calitatea paselor mijlocaşilor (excepţie Marian

CONSTANŢA

Popescu) ci şi poziţia greşită a atacanţilor craioveni — spaţii foarte mari între ei, fapt care a dus practic la izolarea lor.

In asemenea condiţii, „marinarii" şi-au rezolvat relativ uşor sarcinile de apărare, creîndu-şi acea superioritate numerică în atac prin trimiterea în linia întîi a celui de al 5-lea jucător — Manolache, care ne-a amintit de zilele lui bune. Fără prea multe invitaţii, Farul a impus un ritm destul de ridicat partidei, căutîndu-l în permanenţă pe Iancu, „puncherul nr. 1" al echipei, care prin mişcarea sa în teren a jucat, pe rînd, în toate posturile posibile. In perioadele de dominare netă, teritorial realizată de gazde, au apărut şi cîteva stîngăcii: Kallo pe care se conta foarte mult, surprins şi el probabil de slăbiciunile lui Deselnicu, a dat multe „chixuri", iar Zamfir şi apoi Ologu care l-a înlocuit, rareori au reuşit ceva bun, în fazele decisive.

Oricum însă, victoria Farului este pe deplin meritată.

Stelian TRANDAFIRESCU

DE ICI ● DE COLO

- La Ploieşti, meci dîrz, dar atmosferă de sportivitate fără reproş. Pînă în ultimele cinci-zece minute, cînd Dumitru Nicolae a avut o ieşire cu totul... ieşită din comun. La un atac al petroliştilor, fundaşul central de la Steaua l-a atacat violent pe Dridea I, sărindu-i cu picioarele în spate. Acţiune vădit rău intenţionată, pe care arbitrul ar fi trebuit s-o sancţioneze cu eliminarea de pe teren.
- Dezaprobăm gestul lui D. Nicolae dar dezaprobăm şi atitudinea unei părţi a publicului care, la această fază, a început să arunce cu sticle pe teren. Ca şi „riposta" lui Pahonţu care a ţinut să... egaleze, lovindu-l şi el pe Crăiniceanu într-o fază ulterioară.
- Cu Dumitru Popescu, înainte de meci.

— Joci azi, Tică?
— Cum să nu? Tocmai la Ploieşti?...
— ??!
— Sînt din regiune. De la Pucioasa. Aici, la Ploieşti, trebuie să dau randament.

Şi Popescu a jucat bine. Ce-ar fi dacă s-ar autosugestiona la fiecare meci, că e din regiunea respectivă?...

- Dobrin nu a jucat sîmbătă. A privit meciul din tribună, alături de soţia sa, cu care s-a căsătorit în urmă cu o săptămînă. Răspunderi noi pentru tînărul şi talentatul internaţional piteştean pe drumul său în viaţă. Redacţia noastră îi doreşte fericire deplină în căsnicie şi succese tot mai mari în sport.
- În minutul 38 Iancu se pregătea să execute o lovitură de la 11 metri. În timp ce se îndrepta spre balon, craioveanul Sfîrlogea l-a apucat de mînă, oprindu-l din elan, pentru a-i şopti:

— Nu te grăbi, că tot ratezi!
Enervat, constănţeanul i-a replicat:
— Vorbim noi după meci.

Într-adevăr, Iancu a ratat, dar la sfîrşitul partidei, Sfîrlogea a plecat ca din tun la cabine: înaintaşul Farului înscrisese trei din cele patru goluri ale echipei sale...

- Fundaşul Deselnicu a jucat în zona sa după deviza „pe aici nu se trece oricum". Prima „victimă" a fost înaintaşul Iancu. Scăpat singur spre poarta lui Papuc, el l-a dus în spinare pe craiovean pînă cînd acesta a rămas cu... jumătate din tricoul lui Iancu în mînă. Un mucalit din tribună a strigat în acel moment:

— Să i se dea şi jumătatea cealaltă şi să aducă în schimb a garnitură nouă de tricouri.

- În două rînduri, mingea s-a lovit de arbitrul N. Cursaru în partida Progresul — St. roşu, în alte situaţii era cît p-aci să împiedice şi alte combinaţii ale echipelor. Iar pe I. Ritter, în întîlnirea Dinamo—Jiul, mingea l-a nimerit în cap. E bine să fii aproape de fază, dar nici aşa...
- Dialog în pauza meciului C.S.M.S. — „U": A. Botescu către Deleanu: „Bine, măi băiatule, din şapte pase, cinci le-ai dat la adversari?!" Deleanu (intrigat): „Ce să fac maestre, dacă-i confundam cu ai noştri?" (n. r. — tricourile ieşenilor aveau culorile violet cu negru, în timp ce ale oaspeţilor erau alb-negru!!) Oricum, Deleanu are umor...
- Minutul 80 al meciului Politehnica — Rapid a declanşat o nesportivă „grămadă spontană". Ce s-a întîmplat? Arbitrul Alexa, care pînă atunci condusese foarte bine, a fluierat tardiv — după înscrierea unui gol de către Surdan — un fault al lui Mihăilă asupra lui Andrei. Această întîrziere în decizie a incitat spiritele pe teren şi în tribune, provocînd un final regretabil unei partide care pînă atunci se disputase în cele mai sportive condiţii. Păcat.

DE ICI ● DE COLO